

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

69. An Willibrordus suscipiens Episcopatum deseruerit aut deserere
voluerit Monachismum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

charitate fraterna conuictus, inclinatus amore iuuandi
Dei Ecclesiam cui hoc ministerium erat necessarium, non
cupiditate terreni honoris.

DISSERTATIO LXIX.

An Willibrordus suscipiens Episcopatum
deseruerit aut deserere voluerit
Monachismum.

IN eodem secundo puncto habet vo-
luisse illum Archiepiscopum fieri &
monachismum relinquere, quasi vo-
luerit Archiepiscopus esse vt mona-
chismum deponeret & Archiepisco-
pum fieri, sit monachismum deserere.
Antea dixerat, monasteria nihil aliud
esse quam litterarum scholas & mo-
nachos tantum fuisse studiosos scholæ addictos vt in præ-
dicatores gentium exirent; consequens inde debebat esse
Willibrordum cum post ascetica Hybernica Frisijs præ-
dicaret, monasterium & monachismum reliquisse. Cur iam
dicitur nondum reliquisse, sed velle relinquere? adhuc
studiosus erat tantus gentium Doctor? aptabatur ad præ-
dicationem qui iam fere sex annis prædicauerat? Adhuc
collegium ipsi tamquam testæ suæ limax adhebat ad
gentium instructionem formando, ei qui iam omnibus à
scientia, à pietate, à prudentia, prælatus, communi viro-
rum voce in Archiepiscopum eligitur? Vide quomodo
hæc cohæreant: quo falsitas mentem ducat, vtroneè te
veritatem fateri cogit sensus communis, propria consci-
entia, aliud fuisse monasteria, aliud monachos, religio-
sos

G g

fos

fos, quā sc̄sisti & scripsisti scilicet id quod dissert: 4. paucis declarauimus. Talis monachus (supponamus eum fuisse proprie dictum monachum, de quo forsan aliās:) seu religiosus (quod in idem recidit) Willibrordus existit & talis vsque in finem vitæ permansit. Nec fieri Episcopum, est monachismum seu religiosum statum exuere. Teneatur religiosus creatus Episcopus ad vota essentialia, quæ verè religiosum constituunt. Ad castitatem strictissime teneri, clarissimum. Paupertatis quidem votum nonnihil posteriora iura relaxarunt, quo liberius & magis independenter bona Episcopatus sui administret, acquirat Ecclesiæ suæ, non monasterio, voto nihilominus perseuerante, vt proprium & Dominium non possit habere. Obedientiæ etiam votum non deseritur, materia tantum subtrahitur, eo quod non habeat in religione superiores, quibus posset in tali statu subi:ci; siue mutatur obedientia prior in obedientiam erga summum Pontificem. Ad habitum monasticum similiter ligatur & ad alias obseruantias, quæ Episcopalem dignitatem minimè dedecent aut cum ea non pugnant, quomodo repugnant solitudo, nimix asperitates &c. sine quibus consistit verus monachus & religiosus. Non ergo S. Willibrordus induendo Episcopum, exuit religiosum. Imo si id vnquam minus dicere debuisses, de illo hoc tacendum omnino fuisset: eo namque tempore Episcopi, etiam non regulares aut monachi, in claustro cum suo clero degebant, communi mensa, regularibus obseruantijs plurimū astricti; quanto magis religiosi. Agebant quod D. Augustinus, qui ad sacram dignitatem euectus, monasterium iuxta domum suā Episcopalem exædificauit, vt in eo cum cæteris fratribus, paupertatem, vitam communem aliasque claustrales disciplinas, quantū publica sinerent munia, conseruaret. De S.

Swiberto Episcopo aperte legimus in impetrata à Pipino principe Werda extruxisse monasterium in quo ipse cum B. Velleico socio cæterisque deuotis discipulis sub arctiori S. Regulæ iugo, sanctissimam & continentissimam ducebat vitam. Prædicator & Doctor gentium erat, monasterium tamē non deserebat. Episcopus erat, nihilominus arctioris vitæ regulis sese continebat, in regulari vita perseuerabat. Idem in Traiectensi collegio S. Willibrordum cum socijs egisse docent nos monumenta. Ita namque Marcellinus (si eum placet audire.) ait Willibrordum & socios postquam illò (Traiectum) aduenissent, ordinasse & instituisse inter se eandem conuersationem quæ in initio nascentis ecclesiæ fuit Episcopis & discipulis Christi, in quibus nullus eorum ex his quæ possidebant aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia. Quod conforme est Hedæ dicenti: *Qui (Willibrordus) postquam illuc (Traiectum) aduenisset, instituit sibi viuendi normam qualem in primitiua Ecclesia legimus obseruatam ab Apostolis.* Eiusdem dicti & styli est Leijdenensis. Secuti sine dubio patres suos à beato Gregorio conuertendæ Britannia missos, qui vbi eam intrarunt statim cæperunt Apostolicam primitiue Ecclesiæ vitam imitari teste Venerabili Beda lib. 1. cap. 16. Quod verò addit S. Willibrordo eam consecrationem fuisse necessariam eo quod Pontifex Romanus iam ab aliquot annorum centurijs per vim occupasset magnitudinem Occidentalis Ecclesiæ, ita vt sine ipsius nutu nullus possit fieri Episcopus, quasi eam S. Willibrordus & Pipinus requisierint & acceptarint adacti timore violentiæ Pontificiæ sibi illam Tyrannicè vel non debitè arrogantis & imperantis, aliàs recusaturi, atrox calumnia est & non nisi calumnia in Pontificem, Pipinum, & S. Willib. A quot

annis, quibus annis magnitudinem Occidentalis Ecclesiæ inuasit? Quo pacto armis, arte, dolo, tantum spoliū sibi tulit? Quos Reges, Principes debellauit? Nihil. Na-
 &us est & retinuit Pontifex Christi Vicarius illud ius, non raptu, sed nutu, iure diuinis; vtitur eā facultate in Occidentem à Christo S. Petro eiusque successoribus concessa dum ei Petro est dictum, *Pasce oues meas*, non Romanæ tantū vrbis, sed omnes totius orbis. Exempla exercitorum actuum sacrorum Ordinum per singula sæcula ab exordio Ecclesiæ possent produci Imperatoribus, Regibus, Principibus, non contradicentibus, imò cum reuerentiā eos sæpè efflagitantibus, quibus tamen satis erat virium ad compescendum Pontificem si quid Tyrannicè aut iniustè attentasset. Lege Alb. Pighium de Ecclesiasticā Hierarchiā, Bellarminum, Baronium & Ecclesiasticas Historias. Ita Pipinus non fuit pressus, coactus, à Rom. Pontifice S. Willib. Romam mittere consecrandum; vltro-neus, spontaneus, cum subiectione, additis litteris commendatitijs postulatorijs, misit, optimè sciens quid supremo in terris Christi Vicario competeret, vt & S. Willibrordus, Bonifacius alijsque Sanctissimi Præfules.

D I S S E R T A T I O L X X.

De reditu à Romā S. Willibrordi. De Pipini donatione.

S Willibrordus post quatuordecim dies in vrbe tractos, Archiantistitis honore decoratus redit in Franciā seu Austrasiā ad Pipinū Herstallum, à quo indubie gratulabundo pro noua dignitate reuerēter est acceptus. Ita idem vbi primum certo nuntio accepit